

Slovo života - Apríl 2016

„Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ (Mt 25, 40)

Prečo sú nám tieto Ježišove slová také drahé a prečo sa tak často objavujú v mesačnom Slove života? Azda preto, lebo sú jadrom evanjelia. Práve týmito slovami nás Pán osloví, keď sa na konci života ocitneme pred jeho tvárou. Okolo nich sa bude točiť najdôležitejšia životná skúška, na ktorú sa môžeme pripravovať deň čo deň.

Bude sa pýtať, či sme dali najesť a napiť tomu, kto bol hladný a smädný, či sme prichýlili pocestného, či sme zaodeli nahého, navštívili chorého a väzneného... Ide o malé gestá, pritom však majú váhu večnosti. Nič, čo urobíme z lásky a pre neho, nie je malé.

Ježiš sa nielen zbližoval s chudobnými a s ľuďmi odvrhnutými na okraj spoločnosti, liečil chorých a utešoval trpiacich, ale on ich vo svojej láske až tak uprednostňoval, že ich nazýval svojimi bratmi a v tajomnej solidarite sa s nimi stotožňoval.

Ježiš je aj dnes prítomný v tom, na koho doliehajú nepravosti a násilie, alebo v tom, kto hľadá prácu či prežíva ťažkú situáciu, alebo musí pre vojnu opustiť svoju vlasť. Koľkí ľudia okolo nás trpia z najrozličnejších príčin a aj bez slov úpenlivo prosia o našu pomoc. Oni sú tým Ježišom, ktorý od nás žiada konkrétnu lásku, schopnú vynájsť nové „skutky milosrdenstva“, zodpovedajúce novým potrebám.

A platí to o všetkých. Ak je nejaký starý človek chorý, je to Ježiš. Ako by to bolo nepostarať sa mu o patričnú pomoc? Keď učím reč nejaké dieťa emigrantov, tak ju učím Ježiša. Ak pomáham doma mame s upratovaním, pomáham Ježišovi. Ak prinášam väzňovi nádej alebo utešujem niekoho, kto sa trápi, alebo odpustím tomu, kto mi ublížil, vždy je to vzťah s Ježišom. A zakaždým bude plodom nielen to, že niekoho potešíme, ale aj my sami pocítíme veľkú radosť. Keď darujeme, zároveň dostávame, pocítujeme vnútornú plnosť, cítime sa šťastní, pretože – aj keď to nevieme – stretli sme sa s Ježišom. Chiara Lubichová raz napísala: druhý človek je brána, cez ktorú treba prejsť, aby sme dospeli k Ježišovi.

Takto pripomínala dôsledky tohto Slova života už od počiatkov svojho príbehu: „Celý doterajší spôsob, akým sme vnímali a milovali blížneho, sa zosypal. Ak je Ježiš určitým spôsobom vo všetkých, potom nemôžeme robiť rozdiely, nemôžeme niekoho preferovať a iného diskriminovať. Celkom sa rozpadli ľudské kritériá, ako si zatriediť ľudí: krajan – cudzinec, starý – mladý, pekný – škaredý, sympatický – nesympatický, bohatý alebo chudobný, za každým človekom stál Kristus. V každom je Kristus. Každý brat bol skutočne ‚druhým Kristom‘.“ (...)

„Keď sme takto žili, uvedomili sme si, že blížny sa pre nás stáva cestou k Bohu. Brata sme dokonca začali vnímať ako bránu, cez ktorú musíme prejsť, ak chceme stretnúť Boha. Zažívali sme to už od prvých dní. Keď sme celý deň milovali Boha v bratoch aj spojenie s Bohom večer v modlitbe alebo pri vnútornom stíšení bolo úplne iné! Od koho mohla byť tá útecha, to celkom nové, nebeské vnútorné spojenie, ak nie od Krista, ktorý sám žil podľa slov svojho evanjelia: ‚dávajte a dostanete‘ [1]? Celý deň sme ho milovali v bratoch a, hľa, teraz on miloval nás.“ [2]

Fabio Ciardi

[1] Lk 6, 38.

[2] Scritti spirituali/4, Rím, Città Nuova 19952, s. 204 – 205.

